

עולם האשה

„כשנולד ילדי הראשון, לא חלמתי בכלל לוותר על המשך הקריירה שלי. השתדלתי רק שהילד לא יסבול. לאחר שנולד השני, השתנה הסיפור: הרגשתי כפושעת אם לא אקדיש להם את כל זמני. נמשתי את הקריירה — והייתי אומללה. לא יכולתי בלעדיה, רק לאחר שנולד השלישי מצאתי את דרכי.“ זהו סיפורה של אלידע גרא, רקדנית, כוריאוגרפית, במאית סרטים — ויחד עם זאת היא אף אם לשלושה ילדים.

ילדים - וגם קריירה

ד הולדת הילד הראשון, היתה אלידע גרא רקדנית. היא חיתה את הריקוד, נשמה את הריקוד, לא היתה מסוגלת לדבר על שום דבר — מלבד הריקוד. ובעלה, צבי (צ'צ'י), תפארוך תיאטרון, היה מקורב למדי לריקוד, שותף לה בכל חוויותיה. כאשר נכנסה אלידע להריון, לפני 14 שנה, לא עלה בדעתה לנטוש את המיקצוע. היא רקדה עד החודש השישי בחודשים הראשון נים היתה עוזבת את החזרות באמצע, מקיאה, וחוזרת לבמה. בחודש הרביעי התחילה להרחיב את הרוכסנים, ולצאת מהחזרות כל פעם כדי לזלזל דברים מיוחדים. „לא הרגישו כלום,“ היא מספרת. „אצלי, בהריון, רואים את זה מאחורנית, לא מהבטן. כולם חושבים שיש לי ילד בישבן.“

בחודש השישי ביקשו להחתיים אותה על חוזה להופעה בתוכנית חווי מורחי, שהיתה מורכבת מריקודי-בטן. אלידע כמעט הסכימה: „הייתי קצת שמנה, אז מה?“ אבל אז התברר שהרקדניות צריכות לשאת יהלום על הקורקבן. דרישה בלתי אפשרית לאשה ב-הריון, משום שבהריון הקורקבן בולט מאד. „עזבתי,“ מספרת אלידע בצער. „בפעם הראשונה בהייתי בחוץ. פתאום הייתי הגברת גרא. לא רקדנית ולא כלום.“

לחזרות—להניק—לחזרות—להניק
כ שהביאו אותה לבית החולים כדי ללדת, התברר שמשוה לא בסדר עם ה- צירים שלה. הם באו כל עשר דקות, במשך שעות ארוכות ללא שינוי. התברר שבגלל

המיפלצות שלי
 באופן כללי, אמא, הג'מבורי דוקא היה די בסדר. אל תסתכלי שאני קצת חיוורת, זה בגלל השילשולים אתמול ושלשום. כמו שאנחנו יורדים מן האוטובוסים, דבורה המדריכה נתנה לנו פקודה להקים את האוהלים. בלי שהפקדנו לנשום אפילו טוב, אצלנו בצופים פקודה זה פקודה. הקמנו צ'יק

מזל שזה רק פעם בארבע שנים

אבל חוץ מזה באמת כייפנו. קיבלנו משה מות לביצוע, וסיילנו, והקמנו מיתקנים — והבנים באו ופירקו לנו אותם. והיה יום הנושא, והמדריכים התחפשו לתלויים, ו-אנחנו התנפלנו על ראש השבט בשמיכה והוא לא הצליח להשתחרר. בקיצור, כיף פאנאן.

צ'יק — ואז בא מפקד השבט בזעקות אימים. זה לא היה המקום הנכון. צעקנו, ששמענו אותנו בירושלים, אבל שום דבר לא עזר. איך שצחקנו על דבורה במשך כל הג'מבורי. אחר-כך התאספנו לארוחת-צהרים ראשוני. זה היה כולה מקופסאות שימורים שהבאנו. פתחנו את השימורים, וזללנו כמו חזירים. בליפת, המדריכים הממורים לקחו לעצמם את האפסוקים, ולנו השאירו את ה-מישמים והאשכוליות. בחיי, גועלנפשו.

אבל זה היה עוד כלום נגד העצרת-פתיחה. הלכנו ברגל איזה חצי שעה עד שהגענו. אחר-כך חיכינו שם עוד איזה חצי שעה. אחר-כך בא מדר'ך ומת'ר לשבת, ואחר אמר לקום, וככה כל הזמן. והכי גרוע היה כשהעצרת כבר התחילה. כל הזמן נאומים ונאומים, שאפילו לא שמענו אותם. באי-שילילה כל המספרים הזוגיים היו צריכים לצפות ימינה, והפרד — שמאלה. אז כל הזמן התבלבלנו ושכחנו את המספרים שלנו. אל תשלי איך שהמדר'ך התרגו. וזה עוד כלום. היינו צריכים לשמור על דממה מוחלטת. אבל עשינו את התרגיל באיזו חדר ש, ונאוה, זאת שכל יומיים חולה תמיד, קיבלה פתאום אלרגיה לריח של העצים, ו-התחילה להתעטש בלי הפסק. אמא, אם אנחנו לא מתנו שם מצחוק, אז אני לא יודעת. וככה היה לנו בידור כל הימים. להתקלה לא התקלחתי אפילו פעם אחת בכל החמישה ימים. איפה היה לי כוח להתפשט, ללבוש בגד ים, וללכת למיקלחות. בכלל, לבשנו את כל הבגדים אחד על השני, ואיזה בגד

הריקוד שריריה הפכו קשים וחזקים מדי, לא איפשרו לילד לצאת. היה צורך להרדים אותה ולהוציא את הילד בכוח. „הייתי מאוכזבת,“ נזכרת אלידע. „גם לא עברתי את חוויית-הלידה, וגם לא רקדתי.“ אך לא לזמן רב. ארבעה שבועות אחרי הלידה היא חזרה כבר לרקוד. „הבעייה היתה כיצד לתת לילד את מה שהוא זקוק לו,“ היא מספרת. „כי הייתי מוכרחה להמשיך לרקוד. הפשרה היתה: להתארגן כך ש-שני הדברים לא ייפגעו. הייתי רצה מהחזרות הביתה, מיניקה את הילד, וחוזרת.“ את הילד השני היא כבר ילדה בעזרת זריקה בעמוד השדרה. היא ראתה את כל הלידה, השתתפה בה, אך לא הרגישה שום כאב. הבעיות התחילו מאוחר יותר. „שני ילדים זה לא כמו אחד. גיליתי שאינני יכולה להניק אחד, להאכיל את השני וגם לרוץ לעבודה. החוקתי מטפלת — אבל הרגשתי שהילדים סובלים מזה שלא האמא שלהם נותנת להם את האוכל, שהיא לא נמצאת איתם כל הזמן. הם נהיו חסרי ביטחון. הר-גשתי כאילו אני מבצעת איוה פשע. רציתי להמשיך לצאת לעבודה ולא יכולתי. משהו עצר אותי. רציתי לטפל בילדים, אבל הייתי עצבנית. קמתי לצאת — וכאילו משהו עצר אותי בדרך ושאל: „מה את עושה לי ילדים שלך?“

אלידע גרא

איתן, ואחר-כך מחלק אותן עם הקהל שלו, כך גם האם. הקהל שלה הם הילדים. והוא הקהל הטוב ביותר. הוא מקבל אותך עוד לפני שאת עושה משהו. ★ ★ ★

„חיי השתנו“
כ שגיליתי כל זאת, השתנו חיי. הת-חלתי — לאט לאט, לא כ-יום — ליצור יחסים אמיתיים עם בעלי וילדי. עכ-שיו, כשאני עושה סרט, ואני יודעת שבמשך זמן מה לא אהיה להעניק לילדים מה ש-צריך לתת להם — אני לא הרגישה רע. אין לי הרגשת אשמה. הנה רק עכשיו גמרתי לביים את הסרט לפני מחר. חודשים הייתי כל-כולי רק בתוך זה. עכשיו, כשסיימתי, אני כל כך מעריכה את השעות החופשיות. אני עם המשפחה. אני מאושרת. „לא מצאתי עדיין תשובה מוחלטת וסו-פית לכל הבעיות. אבל יש איזה רגש המאפ-שר לי לפעול, בלי שארגיש שזה פוגע ב-ילדים. אני לא כוריאוגרפית ובמאית בחוץ, ואם בבית. אני שניהם — גם בחוץ וגם בבית. קודם זה היה חצוי. עכשיו הכל קיים ביחד — ואחד לא מפרע לשני.“